

182 KIRI KETSEMANIS

KELL oli tol neljapäeva õhtul umbes kümme, kui Jeesus viis üksteist apostlit Eelija ja Maarja ja Markuse kodust tagasi Ketsemani laagrisse. Alates tollest mägedes veedetud päevast oli Johannes Markus pidanud oma kohuseks Jeesust valvata. Magamata Johannes sai viimaks mitu tundi puhata, kui Meister viibis apostlitega ülakorruse kambris, aga kuuldes neid alla tulemas, tõusis ta, heitis endale kiiresti linase kuue ümber ja järgnes neile läbi linna ning edasi üle Kidroni oja nende privaatsesse laagrisse Ketsemani pargi kõrval. Johannes Markus jäi kogu selleks ööks ja järgmiseks päevaks Meistrile nii lähedale, et nägi kõike ja kuulis paljut, mis Meister kuni ristilõmistunnini ütles.

² Kui Jeesus ja üksteist apostlit laagrisse tagasi läksid, hakkasid apostlid arutlema, mida Juuda pikk äraolek võib tähendada, ja rääkisid omavahel Meistri ennustusest, et üks nende seast ta reedab. Nad kahtlustasid esimest korda, et Juudas Iskariotiga ei ole kõik korras. Aga nad ei arutanud midagi avalikult enne, kui olid jõudnud laagrisse ja näinud, et teda polnud seal neid vastu võtmas. Kui kõik hakkasid Andreast üle puistama küsimustega, mis Juudast on saanud, märkis nende juht ainult: „Ma ei tea, kus Juudas on, aga ma kardan, et ta on meid maha jätnud.”

1. VIIMANE ÜHISPALVE

¹ Mõni hetk pärast laagrisse jõudmist ütles Jeesus: „Mu sõbrad ja vennad, mul on jäänud teiega vähe aega koos olla ning ma tahan, et läheksime eemale ja paluksime oma taevaselt Isalt jõudu, mis toetaks meid sel tunnil ja edaspidi kõigis töödes, mis me tema nimel peame tegema.”

² Kui Jeesus oli seda öelnud, läks ta teiste ees mööda Õlimäe nõlva veidi kõrgemale, kohta, kust oli näha kogu Jeruusalemm, ja palus neil põlvitada ringis enda ümber suurele lamedale kaljule nagu nende ametisse pühitsemise päeval. Ta seisis apostlite keskel maheda kuuvalguse aupaistes, tõstis silmad taeva poole ja palvetas:

³ „Isa, mu tund on tulnud; nüüd ülen da oma Poega, et sinu Poeg saaks ülendada sind. Ma tean, et sa oled mulle andnud kogu meelevalla kõigi minu maailmas elavate loodud-olendite üle, ja ma annan igavese elu kõigile, kes soovivad Jumala usupoegadeks saada. Ja igavene elu on see, et minu loodud-olendid tunnevad sind kui ainsat tõelist Jumalat ja kõigi Isa, ning usuvad

temasse, kelle sina oled maailma saatnud. Isa, ma olen ülendanud sind maa peal ja teinud ära töö, mis sa mulle teha andsid. Ma olen peaaegu lõpetanud oma annetumise meie enda loodu lastele, mul on jäänud veel anda vaid oma lihalik elu. Ja nüüd, oo, mu Isa, ülen da mind auga, mis mul oli sinu juures juba enne selle maailma loomist, ning võta mind taas oma paremale käele.

⁴ Olen ilmutanud sind inimestele, kelle sa maailmast valisid ja mulle andsid. Nad on sinu omad — nagu on sinu kätes kogu elu —, sa andsid nad mulle ja ma elasin nende seas, õpetasin neile elu teed, ja nad uskusid. Neile inimestele saab selgeks, et kõik, mis mul on, tuleb sinult ning et minu lihaliku elu eesmärk on anda maailmadele teada oma Isast. Olen ilmutanud neile tõde, mis sa mulle andsid. Need mu sõbrad ja saadikud soovisid siiralt sinu sõna vastu võtta. Olen neile öelnud, et ma tulin sinu juurest, et sina oled mind siia maailma saatnud ning et ma peagi tulen sinu juurde tagasi. Isa, ma palvetan tõesti nende valitud meeste eest. Ja ma ei palu nende eest nii, nagu paluksin maailma eest; ma palvetan nende kui meeste eest, keda olen maailmast valinud esindama ennast maailmas pärast seda, kui olen sinu töö juurde tagasi pöördunud — nii nagu mina olen esindanud sind selles maailmas inimesena viibides. Need inimesed on minu, sa andsid nad mulle, aga kõik, mis on minu, on alati ka sinu, ja kõik, mis oli sinu, oled sa nüüd mulle andnud. Sind on ülendatud minus ja nüüd palvetan ma, et mind neis inimestes austataks. Ma ei saa enam kauem olla siin maailmas, vaid naasen peagi selle töö juurde, mis sa mulle teha oled andnud. Pean jätma need inimesed siia meid ja meie taevariiki inimeste seas esindama. Isa, hoia need mehed ustavad, kui ma valmistun andma oma inimelu. Aita neid mu sõpru olla vaimus üks, nii nagu meie oleme üks. Kuni sain nendega koos olla, võisin neid valvata ja neile teejuhiks olla, aga nüüd ma lahkun. Ole nende lähedal, Isa, kuni me saame saata uue õpetaja neid lohutama ja tugevdama.

⁵ Sa andsid mulle kaksteist meest ja ma olen kõik nad alles hoidnud peale ühe, kättemaksupoja, kes ei soovi enam meie vendlust. Need mehed on nõdrad ja nõrgad, aga ma tean, et me võime neid usaldada. Ma olen nad proovile pannud, nad armastavad mind ja austavad hardalt sind. Nad peavad küll minu pärast palju kannatama, aga ma soovin, et neid täidaks samal ajal rõõm, mida pakub kindel teadmine oma poja-

seisusest taevariigis. Olen andnud neile meelele sinu sõna ja õpetanud neile tõde. Maailm võib neid vihata, nagu ta vihkab mind, aga ma ei palu, et sa nad maailmast ära kutsuksid, vaid ainult seda, et sa hoiaksid neid maailma kurjuse eest. Pühitse neid tões, sest sinu sõna on tõde. Ja nii nagu sa mind siia maailma saatsid, saadan mina need mehed maailma. Nende pärast olen elanud inimeste seas ja pühendanud oma elu sinu teenimisele. Olen püüdnud neid innustada puhastuma tõe kaudu, mida olen neile õpetanud, ja armastuse kaudu, mida olen neile ilmutanud. Ma tean hästi, mu Isa, et mul pole vaja sind paluda, et sa nende vendade eest hoolitseksid, kui ma olen lahkunud; ma tean, et sa armastad neid nii nagu mina, aga ma teen seda, et nad paremini mõistaksid, et Isa armastab surelikku inimest samamoodi nagu Poeg.

⁶ Ja nüüd, mu Isa, tahaksin palvetada mitte ainult nende üheteistkümne mehe, vaid ka kõigi teiste eest, kes praegu usuvad või tänu edaspidisele jutlustamistööle taevariigi evangeeliumi uskuma hakkavad. Tahhan, et nad kõik oleksid üks, nii nagu mina ja sina oleme üks. Sina oled minus ja mina sinus ja ma soovin, et ka need uskujad oleksid meis, et neis elaks meie mõlema vaim. Kui mu lapsed on üks, nii nagu meie oleme üks, ja kui nad armastavad üksteist nii, nagu mina olen neid armastanud, hakkavad kõik inimesed uskuma, et ma tuln sinu juurest, ning on valmis vastu võtma minu ilmutuse tõest ja auhiilgusest. Olen neile uskujatele ilmutanud auhiilgust, mis sa mulle oled andnud. Nagu sina oled elanud minuga vaimus, nii olen mina elanud nendega lihas. Nii nagu sina oled olnud minuga üks, olen mina olnud nendega üks ja nii on ka uus õpetaja alati nende sisimas ja nendega üks. Kõike seda olen ma teinud, et minu lihalikud vennad teaksid, et Isa armastab neid samamoodi kui Poeg ning et sa armastad neid nii, nagu armastad mind. Isa, aita mul päästa neid uskujaid, et nad peagi tuleksid auhiilgusesse minu juurde ja lähöksid siit edasi sinu juurde Paradiisi-embusse. Tahaksin neid, kes koos minuga alanduses teenivad, kohata enda juures auhiilguses, et nad näeksid kõike, mis sa oled minu kätte andnud — minu inimesena külvatud ajalike seemnete igavikulist saaki. Igatsen näidata oma maistele vendadele auhiilgust, mis meil oli sinuga juba enne selle maailma rajamist. See maailm teab sinust väga vähe, õiglane Isa, aga mina tunnen sind ja olen sinust neile uskujatele teada andnud ja nemad annavad teada sinu nime järgmistele põlvedele. Ja nüüd ma töotan neile, et sa oled nendega koos maailmas, nagu oled olnud minuga — täpselt samamoodi.”

⁷ Üksteist apostlit põlvitasid ringis ümber Jeesuse veel mõne minuti, enne kui tõusid ja läksid vaikides tagasi lähedalasuvasse laagrisse.

⁸ ¶ Jeesus palvetas *ühtsuse* eest oma poolehoidjate seas, kuid ta ei soovinud ühetaolisust. Patt loob pahelelise loiduse surnud tasandi, kuid õiglus toidab isikliku kogemuse loovat vaimu igavese tõe elavates reaalsustes ning Isa ja Poja jumalike vaimude üha suuremas osaduses. Uskujast poja vaimses vendluses jumaliku Isaga ei saa kunagi olla rühmateadvuse doktriinlikku lõplikkust ja sektantlikku üleolekutunnet.

⁹ Meister vihjas selle viimase apostlitega peetud palve ajal asjaolule, et ta oli avaldanud maailmale Isa nime. Ja seda tegi ta tõesti, ilmutades Jumalat oma täiusliku inimelu kaudu. Taevane Isa oli püüdnud ilmutada end Moosesele, kuid ei jõudnud kaugemale sõnadest „MINA OIEN”. Ja kui tal paluti end täpsemi ilmutada, avaldas ta ainult: „MINA OIEN too, kes MINA OIEN.” Kuid Jeesus oli oma maise elu lõpuks Isa nime sedavõrd ilmutanud, et Meister, kelles Isa oli kehastunud, võis tõesti öelda:

¹⁰ Mina olen eluleib.

¹¹ Mina olen elav vesi.

¹² Mina olen maailma valgus.

¹³ Mina olen kõigi ajastute soov.

¹⁴ Mina olen avatud uks igavesse pääsemisse.

¹⁵ Mina olen lõputu elu reaalsus.

¹⁶ Mina olen hea karjane.

¹⁷ Mina olen lõputu täiuslikkuse tee.

¹⁸ Mina olen ülestõusmine ja elu.

¹⁹ Mina olen igavese ellujäämise saladus.

²⁰ Mina olen tee, tõde ja elu.

²¹ Mina olen oma piiratud võimetega laste lõputu Isa.

²² Mina olen tõeline viinapuu, teie olete oksad.

²³ Mina olen kõigi nende lootus, kes tunnevad elavat tõde.

²⁴ Mina olen elav sild ühest maailmast teise.

²⁵ Mina olen elav side aja ja igaviku vahel.

²⁶ ¶ Nii avardas Jeesus Jumala nime elavat ilmutust kõigile põlvedele. Nagu jumalik armastus ilmutab Jumala olemust, avaldab igavene tõde tema nime üha avaramalt.

2. VIIMANE TUND ENNE ÄRAANDMIST

¹ Apostlid olid lausa vapustatud, kui nad laagrisse tagasi pöördudes Juudast ikka eest ei leidnud. Kui üks-teist apostlit rääkisid ägedalt sellest reeturlikust apostlist, viisid Taavet Sebedeus ja Johannes Markus Jeesuse kõrvale ning ütlesid talle, et nad on Juudast mitu päeva jälginud ja teadsid, et Juudas kavatseb ta vaenlaste kätte anda. Jeesus kuulas nad ära, kuid ütles ainult: „Mu sõbrad, Inimese Pojaga juhtub vaid see, mida taevane Isa tahab. Ärge vaevake südant murega, kõik toimub lõpuks Jumala auhiilguse ja inimeste päästmise nimel.”

² Jeesuse hea tuju oli kadumas. Kui oli möödunud taas üks tund, muutus ta veel tõsisemaks ja isegi kurvaks. Apostlid olid väga ärevil ega tahtnud oma telkidesse minna, kuigi Meister ise käskis neil seda teha. Tulles jutuaajamiselt Taaveti ja Johannesega, ütles ta kõigile üheteistkümnele veel viimased sõnad: „Mu sõbrad, minge puhkama. Valmistuge homseks tööks. Pidage meeles, et me kõik peame alluma taevase Isa tahtele. Rahu olgu teiega.” Ja seda lausunud, andis ta neile märku telkidesse minna, aga kui nad minekule asusid, kutsus ta Peetruse, Jaakobuse ja Johannese tagasi ning ütles: „Tahan, et te veel veidikeseks minu juurde jääksite.”

³ Apostlid uinusid vaid seepärast, et nad olid täiesti kurnatud; nad olid liiga vähe magada saanud Jeruusalemma saabumisest saadik. Enne kui igauks oma magamiskohta läks, kutsus seloort Siimon nad oma telgi juurde, kus hoiti mõõku ja muid relvi, ja jagas võitlusvarustuse välja. Igauks sai endale relva ja sidus selle kohe vööle, välja arvatud Naatanael. Keeldudes relvastumast, ütles Naatanael: „Mu vennad, Meister on meile korduvalt öelnud, et tema taevariik pole sellest maailmast ning et tema jüngrid ei tohi seda mõõgaga rajada. Mina usun seda, ma ei arva, et meil on Meistri kaitseks vaja mõõka tarvitada. Me kõik oleme näinud tema vägevust ja teame, et ta võiks end oma vaenlaste ees kaitsta, kui vaid sooviks. Võib-olla ei osuta ta oma vaenlastele vastupanu sellepärast, et püüab sündmuste sellise kuluga oma Isa tahet täita. Ma palvetan, kuid ei kasuta mõõka.” Kui Andreas Naatanaeli juttu kuulis, andis ka tema oma mõõga seloort Siimonile tagasi. Nii oli neist üheksa ööseks lahku minnes relvastatud.

⁴ Pahameel Juuda kui äraandja üle varjutas hetkel apostlite meeltes kõik muu. Meistri märkus Juuda kohta viimse palve ajal avas nende silmad tõsiasjale, et Juudas oli nad hüljanud.

⁵ ¶ Kui kaheksa apostlit olid lõpuks telkidesse läinud ning Peetrus, Jaakobus ja Johannes seisid Meistri

kõrvale, et tema korraldusi vastu võtta, ütles Jeesus Taavet Sebedeusele: „Saada minu juurde oma kõige valedam ja usaldusväärsem sõnumitooja.” Kui Taavet tõi Meistri juurde Jaakobi-nimelise mehe, kes oli varem ühe ööga sõnumeid Jeruusalemmast Betsaidasse viinud, sõnas Jeesus talle: „Mine ruttu Filadelfiasse Abneri juurde ja ütle talle: „Meister saadab sulle rahu-tervitusi ja teatab, et on tulnud tund, mil ta antakse vaenlaste kätte, kes ta surmavad. Kuid ta tõuseb surnuist ja ilmub peagi teie ette, enne kui Isa juurde läheb, ning annab teile õpetust ajani, mil teie südameisse tuleb uus õpetaja.” Ja kui Jaakob oli sõnumit korranud ning Meister temaga rahule jäänud, saatis Jeesus ta teele, öeldes: „Ära kardada, Jaakob, et keegi sind ohustab — täna öösel jookseb sinu kõrvale nähtamatu sõnumitooja.”

⁶ Siis pöördus Jeesus nendega koos laagris elavate kreeka külaliste juhi poole ja ütles: „Mu vend, ära lase end häirida sellest, mis peagi toimub, sest ma olen teid hoia tanud. Inimese Poeg surmatakse tema vaenlaste, juutide ülempreestrite ja valitsejate õhutusel, aga ma tõusen üles, et viibida enne Isa juurde naasmist veel lühikest aega teiega. Ja kui sa oled seda kõike näinud juhtuvat, ülista Jumalat ja ole oma vendadele toeks.”

⁷ ¶ Tavalises olukorras oleksid kõik apostlid Meistrile isiklikult head ööd soovinud, aga tol öhtul valdas Juuda reetlikkuse äkiline mõistmine ja Meistri hüvastijätupalve ebatavalisus nende mõtteid sedavõrd, et nad kuulasid tema hüvastijäta ära ja läksid vaikides laiali.

⁸ Andreasest lahkudes ütles Jeesus talle siiski tol ööl: „Andreas, püüa igati oma vendi koos hoida seni, kuni ma pärast selle karika joomist jälle teie juurde tulen. Ole oma vendadele toeks, sest ma olen teile kõigest juba rääkinud. Rahu olgu sinuga.”

⁹ Ükski apostel ei arvanud, et sel ööl veel midagi erakordset juhtub, sest oli juba nii hilja. Nad tahtsid magada, et hommikul vara tõusta ja halvimaks valmistuda. Nad arvasid, et ülempreestrid püüavad nende Meistri vahistada varahommikul, sest paasapühaks valmistumise päeva pärastlõunal ilmalikke töid enam ei tehtud. Ainult Taavet Sebedeus ja Johannes Markus said aru, et Jeesuse vaenlased tulevad koos Juudaga selsamal ööl.

¹⁰ ¶ Taavet oli otsustanud jääda valvesse Betaania-Jerusalemma teele viivale ülemisele teerajale, kuna Johannes Markus pidi valvama Ketsemani Kidronist tulevat teed. Enne kui Taavet läks seda endale võetud ülesannet täitma, jättis ta Jeesusega hüvasti, öeldes: „Meister, olen sinu teenistusest suurt rõõmu tundnud.

Minu vennad on sinu apostlid, aga mina olen teinud hea meelega vähemtähtsaid töid, mida oli samuti vaja teha, ja hakkan kogu südamest sinu järele igatsema, kui sa läinud oled.” Ja Jeesus vastas Taavetile: „Taavet, mu sõber, teised on teinud, mida neid on kästud teha, aga sina oled teeninud oma südame sunnil ja sinu kiindumus pole mul tähele panemata jäänud. Ka sina teenid kunagi koos minuga igaveses taevariigis.”

¹¹ Valmistudes minema ülemist teerada valvama, ütles Taavet veel Jeesusele: „Tead, Meister, ma saatsin sinu pere järele ja sõnumitooja teatas, et nad jõudsid täna õhtul Jeerikosse. Nad on siin homme varasel hommikupoolikul, sest öösel oleks ohtlik vereteed mööda tulla.” Aga Jeesus ütles Taavetile otsa vaadates ainult: „Olgu siis nii, Taavet.”

¹² ¶ Kui Taavet oli Õlimäele läinud, asus Johannes Markus valvesse tee äärde, mis viis ojakallast pidi Jeruusalemma. Ja Johannes olekski jäänud sellele valvepostile, kui ta poleks nii väga soovinud olla Jeesuse lähedal ja teada, mis toimub. Veidi pärast seda, kui Taavet tema juurest lahkus, nägi Johannes Markus Jeesust eemaldumas Peetruse, Jaakobuse ja Johannesega lähedal asuvasse jäärakusse. Teda valdas ühtaegu tohutu andumus ja uudishimu ning ta lahkus oma valvepostilt ja järgnes neile, peites end põõsastesse, kust nägi ja kuulis kõike, mis toimus aias neil viimastel hetkedel enne Juuda ja relvastatud valvurite ilmumist Jeesust vahistama.

¹³ ¶ Samaaegselt nende Meistri laagris toimunud sündmustega pidas Juudas Iskariot nõu templivalvurite kapteniga, kes oli oma mehed kokku kogunud, et minna reeturi eestvedamisel Jeesust vahistama.

3. ÜKSINDA KETSEMANIS

¹ Kui laagris oli jäänud rahulikuks ja vaikseks, läks Jeesus koos Peetruse, Jaakobuse ja Johannesega veidi kõrgemale lähedal asuvasse jäärakusse, kus oli sageli palvetamas ja aru pidamas käinud. Kolm apostlit nägid selgelt, et teda rõhub kurbus; mitte kunagi varem polnud nad näinud oma Meistrit nii raskemeelse ja kurvana. Kui nad tema palvepaika jõudsid, käskis ta kõigil kolmel istuda ja koos temaga ärkvel olla, ise aga läks umbes kiviviske kaugusele palvetama. Langenud silmili maha, palvetas ta: „Mu Isa, ma tuln siia maailma sinu tahet täitma ja olen seda tõesti teinud. Ma tean, et on saabunud tund sellest lihalikust elust loobuda; ma ei hoia sellest kõrvale, aga tahaksin teada, kas see on sinu tahe, et ma sellest karikast joon. Saada mulle kinnitus, et sa oled minu surmaga sama rahul nagu minu eluga.”

² Meister jäi mõneks hetkeks palvetamisasendis, siis läks tagasi kolme apostli juurde ja leidis nad sügavasti magamas, sest nende laud olid muutunud raskeks ja nad polnud suutnud kauem ärkvel püsida. Neid äratades ütles Jeesus: „Mis! Kas te ei saa koos minuga üht tundigi valvata? Kas te ei näe, et mu hing on väga kurb, surmani kurb, ja ma vajan teie seltsi?” Kui kolm apostlit olid ärganud, taandus Meister jälle eemale üksindusse, langes maha ja palvetas taas: „Isa, ma tean, et seda karikat on võimalik vältida — sulle on kõik võimalik —, aga ma olen tulnud sinu tahet täitma ja ehkki see karikas on kibe, joon selle põhjani, kui see on sinu tahe.” Ja kui ta oli selle palve öelnud, laskus tema kõrvale vägev ingel, kes rääkis temaga ja puudutas teda ning andis talle jõudu.

³ Kui Jeesus läks tagasi kolme apostli juurde, leidis ta mehed taas sügavast unest. Ta äratas nad ja ütles: „Mul on vaja, et te sel tunnil minuga valvaksite ja palvetaksite — ja seda enam on teil vaja palvetada, et te kiusatusse ei satuks —, miks jääte siis magama, kui ma teie juurest lahkun?”

⁴ Ja siis läks Meister kolmandat korda eemale ning palvetas: „Isa, sa näed mu magavaid apostleid, halasta neile. Vaim on tõesti valmis, aga liha on nõder. Ja kui see karikas, Isa, ei või minust mööda minna, siis joon selle tühjaks. Kuid ärgu sündigu see, mida mina tahan, vaid see, mida sina tahad.” Ja palvetamise lõpetanud, lamas ta veel hetke maas. Siis ta tõusis ja läks oma apostlite juurde tagasi ning leidis nad jälle magamast. Ta vaatas neid ja ütles kaastundlikult neile osutades õrnalt: „Magage nüüd ja puhake, otsustamisaeg on möödas. Nüüd on saabunud tund, mil Inimese Poeg tema vaenlastele ära antakse.” Kui ta nende poole kummardus, et neid ärkvele raputada, ütles ta: „Tõuske, lähme laagrisse tagasi, sest ennäe, minu äraandja on juba lähedal ja saabunud on tund, mil mu kari laiali paisatakse. Aga ma olen teile neist asjust juba rääkinud.”

⁵ ¶ Nende aastate jooksul, mis Jeesus elas oma poolehoidjate seas, said need tema jumaliku olemuse kohta tõesti palju tõendeid, aga nüüd pidid nad peagi saama uusi tõendeid tema inimlikkuse kohta. Just enne tema jumalikkuse kaalukaimat ilmutust, tema ülestõusmist, pidid ilmnema kaalukaimad tõendid tema surelikkuse kohta — alandus ja ristilöömine.

⁶ Iga kord kui ta aias palvetas, võttis tema inimolemus ta jumalikust olemusest usu abil tugevamini kinni, tema inimitahe ühines üha täielikumalt tema Isa jumaliku tahtega. Vägev ingel andis talle muu hulgas edasi sõnumi, milles Isa soovis, et Poeg lõpetaks

oma maise annetumise loodud-olendi surmakogemuse kaudu, nii nagu surelikud loodud-olendid peavad kogema ajalikust eksistentsist igavesse edasiliikumise siirdudes ainelist lagunemist.

⁷ Varem tol õhtul polnud sellest karikast joomine nii raske tundunud, aga kui inimene Jeesus oma apostlitega hüvasti jättis ja nad puhkama saatis, näis see katsumus aina kohutavam. Jeesus koges seda loomulikku tunnetetulva, mis kaasneb kõigi inimkogemustega, ta oli nüüd väsinud tööst, kurnatud pingelist tegevust täis pikkadest päevadest ja valusast ärevusest oma apostlite turvalisuse pärast. Ehkki ükski surelik ei või loota, et ta saab aru lihas kehastunud Inimese Poja mõtetest ja tunnetest sellisel ajal, teame, et ta tundis tohutut ängistust ja ütlemata suurt piina, sest ta näolt voolas suurte tilkadena higi. Ta veendus lõpuks, et Isa kavatseb lasta asjadel oma loomulikku rada minna; ta oli lõplikult otsustanud mitte rakendada enese päästmiseks enda kui universumi kõrgeima valitseja suveräänset võimu.

⁸ Hiiglaslikust loodust kokkukogunenud väehulgad hõljusid selle vaatepildi kohal Gabrieli ja Jeesuse Isikustatud Kohandaja ajutise ühise juhtimise all. Taevasvägede divisjoniülemad oli korduvalt hoiatatud, et nad neisse maistesse toimingutesse ei sekkuks, kui Jeesus ise neil sekkuda ei käsi.

⁹ ¶ Apostlitest lahkumise kogemus oli Jeesuse inimsüdamele suur katsumus: see armastusekurbus rõhus teda ja tal oli seetõttu veel raskem astuda vastu surmale, mida teadis ees ootavat. Ta mõistis, kui nõrgad ja teadmatud olid tema apostlid, ta kartis neid maha jätta. Ta teadis hästi, et lahkumise aeg oli kätte jõudnud, kuid tema inimsüda igatses välja uurida, kas sellest kohutavast, täbarast, kannatusi ja kurvastust toovast olukorrast ei ole äkki mõnda õigustatud pääseteed. Ja kui ta oli püüdnud pääseda ja see oli tal ebaõn-

nestunud, oli ta valmis karika tühjaks jooma. Miikaeli jumalik meel teadis, et ta oli kaheteistkümne apostli heaks andnud endast parima, aga Jeesuse inimsüda soovis, et nende heaks saaks veel midagi teha, enne kui nad maailma üksi jäävad. Jeesuse süda oli rusutud: ta armastas tõesti oma vendi. Ta oli lahus oma lihalikust perekonnast, üks tema väljavalitud kaaslastest oli teda ära andmas. Tema isa Joosepi rahvas oli ta tagasi lükanud ja võtnud endalt sellega oma saatuse maa peal erilist missiooni omava rahvana. Tema südant piinas nurjunud armastus ja tagasilükatud halastus. See oli üks neid kohutavaid inimlikke hetki, mil kõik näib ruusuva julmusega ja kohutava agooniana inimese peale langevat.

¹⁰ Jeesuse inimlik loomus ei jäänud selle isikliku üksinduse, avaliku häbi ja oma ürituse näilise läbikukkumise suhtes tundetuks. Kõik need tundmused rõhusid teda kirjeldamatu raskusega. Suures kurvastuses läksid ta mõtted tagasi lapsepõlvapäevadele Naatsaretis ja varasele tegevusele Galileas. Suure katsumuse ajal tulid talle meelde paljud tema maise hoolekandetöö seigid. Ja need ammused mälestused Naatsaretist, Kapernaumast, Hermoni mäest ja päikesetõusudest ning -loojangutest helkival Galilea merel rahustasid teda, kui ta oma inimsüdant tugevdas, valmistades seda ette kokkupõrkeks reeturiga, kes teda nii varsti pidi ära andma.

¹¹ Enne Juuda ja sõdurite saabumist oli Meister oma harjunud tasakaalukuse täielikult tagasi saanud; vaim oli liha üle võidu saavutanud, usk oli end kõigi inimlike hirmude ja kahtluste üle maksma pannud. Inimolemuse täieliku mõistmise ülim proov oli tublilt läbi tehtud. Inimese Poeg oli taas valmis oma vaenlastele vastu astuma rahuliku meelega ja täis kindlat usku oma võitmatusse sureliku inimesena, kes on täielikult pühendunud Isa tahte täitmisele.